

opusdei.org

«L'Opus Dei és el que passa en la vida dels seus membres»

Entrevista amb Fernanda Zaidan Lopes, llicenciada en Químiques (Brasil, 1986), que presideix des de fa quatre anys el comitè preparatori del centenari de l'Opus Dei, que se celebrarà entre el 2028 i el 2030. En una conversa amb Mundo Cristiano a Roma, explica en què consisteix la seva tasca i quins són els reptes principals d'aquest projecte internacional.

04/11/2025

Seccions de l'entrevista

- Cap al centenari de l'Opus Dei
 - Agrair, demanar perdó
 - Canvis en el temps
 - El paper de les dones cent anys després
-

CAP AL CENTENARI

Formeu part del comitè de preparació del centenari de l'Opus Dei a Roma. Qui l'integra? Amb quins criteris se'ls va seleccionar?

Amb la idea de posar la pilota en moviment i activar les primeres reflexions sobre la celebració, el

desembre del 2020 es va conformar el comitè central de preparació del centenari de l'Opus Dei, amb una pregunta que va marcar el punt de partida: com podem servir millor cada persona, l'Església i el món des del carisma de l'Opus Dei?

L'equip, format per quatre dones i tres homes residents a Roma —per facilitar el treball—, provinents de diferents cultures, generacions i àrees professionals, buscava iniciar el pensament sobre principis inspiradors, línies d'acció, possibles projectes i calendaris, amb una varietat de perspectives que l'enriquien des de l'origen.

Aquest comitè, inicialment, estava format per Juan Manuel Mora, com a coordinador; Isabel Troconi; Santiago Pérez de Camino; Jaime Cárdenas; Marta Isabel González, i Mónica Herrero. Després hi van entrar Linda Corbi i Gema Bellido, en substitució

de Marta Isabel González i Mónica Herrero, que van deixar Roma. En el meu cas, actuo com a presidenta del comitè.

Quina és la vostra tasca ara, tres anys abans de la data? Es pensen actes concrets o es tracta de traçar una sèrie de línies de fons?

Fins ara hem visualitzat, amb l'orientació de l'Assessoria Central i del Consell General —òrgans de govern que assessoren el Prelat—, tres àrees prioritàries: reflexió àmplia, escolta de tothom i contribució a la professionalització de les iniciatives d'impacte social inspirades en el missatge de l'Opus Dei, amb un èmfasi en la formació en aspectes relacionats amb la ciutadania i la doctrina social de l'Església.

Des de l'inici ens ha mogut el desig que el centenari, a més de l'aspecte celebratiu que li és propi, sigui

principalment un camí performatiu, és a dir, que cada persona tingui l'oportunitat de sortir transformada d'aquest procés, i que això es noti també institucionalment. Un exemple concret és el que hem viscut fa poc amb les assemblees regionals, que han estat un espai de reflexió global (amb participació directa de més de 50.000 persones) sobre com podem servir millor l'Església i la societat. A partir de les propostes personals, s'han recollit unes conclusions que ajudaran a inspirar l'acció evangelitzadora dels membres i els projectes formatius de l'Opus Dei per als propers anys.

Després d'aquesta primera etapa d'escolta, entrem en una fase de preparació més pròxima, en la qual s'estan conformant —en diferents països— els comitès locals del centenari, per impulsar propostes que s'adaptin a les circumstàncies i idiosincràsies pròpies de cada lloc.

Gran part del treball que continuarem fent des de Roma serà l'impuls i l'acompanyament d'aquests equips locals perquè el centenari es visqui allà on hi ha cadascú i de la manera més adequada a cada context. Ens il·lusiona que aquest camí encengui un llum al cor de cada persona, que tothom se senti i sigui efectivament part del centenari.

AGRAIR, DEMANAR PERDÓ

Dins de les possibles línies de treball (fer balanç, donar gràcies per les coses bones, demanar perdó), què és el que predomina?

Predomina el desig d'agrar un do de Déu: els primers 100 anys des que va inspirar un nou carisma per a la seva Església. Això és compatible amb reconèixer errors, rectificar, sumar aprenentatges i endinsar-se en l'aventura del futur.

Personalment, tinc molta il·lusió —i també la noto al meu voltant— per descobrir i redescobrir com aquest missatge de Déu, que en un moment de la meva vida em va entusiasmar i em va omplir de sentit, pot continuar il·luminant la història de tantes persones i fructificar en una resposta enamorada en la feina, la família, la diversió, i en tots els àmbits en què es desenvolupa la nostra existència.

Penso que una frase de Joan Pau II, en la carta *Novo Millennio Ineunte*, que ens ha ajudat des de l'inici, ho pot resumir: “recordar amb gratitud el passat, viure amb passió el present i obrir-nos amb confiança al futur”.

De cara a l'exterior, hi ha alguna cosa que s'hagi de millorar o de subratllar especialment?

Per descomptat, hi ha marges de millora. El nostre abordatge és per a tothom, no distingeix entre exterior i interior. El món d'avui —amb la

polarització en què vivim i amb les perifèries existencials en les quals tants es troben abandonats— ens demana a tots una renovació en la fe i deixa que Déu arribi a nosaltres en les situacions més quotidianes; més capacitat de diàleg, superant l'individualisme i la dispersió; ganes efectives de col·laborar amb tothom, apropant-nos al proïsme necessitat; humilitat per veure els nostres límits i no exagerar els de l'altri, i una disposició contínua de ser constructors de ponts.

Respecte al que s'ha de subratllar, penso que aquesta celebració ens dona una oportunitat per treure tot el potencial que té el missatge de la santificació del treball i de la vida diària que sant Josepmaria va rebre i va començar a difondre fa gairebé cent anys.

Una de les novetats seria proposar accions amb altres institucions o persones de l'Església?

Fa un moment em referia a la necessitat que té el món d'avui de persones que vulguin cooperar amb d'altres i construir ponts per evitar la polarització i l'individualisme. Ens agradaria aplicar aquestes actituds d'obertura i col·laboració en els preparatius i en la celebració del centenari.

Des que sant Josepmaria va rebre la missió divina de fundar l'Opus Dei, va tenir ajuda i relació amb altres institucions de l'Església: per descomptat, el bisbe de Madrid, però també el seu director espiritual, que era jesuïta; les monges del Monestir de Santa Isabel, o els religiosos que van participar en la formació acadèmica dels primers sacerdots. Al seu torn, tenia molt clar que l'Obra era al món per “servir l'Església com

volia ser servida” en cada moment de la història.

Com que l’Opus Dei són les seves persones, en aquest sentit la novetat és el carisma encarnat en la vida de molts homes i dones de cada generació. Per això, sant Josepmaria parlava del fenomen pastoral de l’Opus Dei com una *organització desorganitzada*, en què es prioritza la iniciativa personal de cadascú. La majoria dels membres participen de la vida de les seves parròquies i, des del seu lloc de treball, en els diferents sectors de la societat i contribueixen o tiren endavant activitats amb altres catòlics, altres cristians i altres persones de bona voluntat que no comparteixen la fe, però que sí que comparteixen les mateixes inquietuds i desitjos de millorar el món.

En aquesta mirada a redescobrir l’esperit, quin paper representen

els escrits del fundador?

S'aprofiten prou?

El Prelat ha volgut, amb vista al centenari, que més textos inèdits de sant Josepmaria estiguin disponibles per a tothom, i a escriva.org se n'han anat publicant cartes i altres escrits. Sens dubte, són una font sempre viva i valuosa per als fidels de l'Opus Dei i moltes altres persones.

M'ha passat, i sovint sento que a altres persones també, que m'he trobat amb aquests textos i he sentit que s'havien escrit avui. M'agrada pensar que aquestes paraules —com que estan impregnades de l'Evangelí, del mateix missatge cristià— són com una llavor que continua tenint la seva potència, la seva força. A nosaltres ens toca adobar i conrear el terreny perquè la llavor creixi, i la preparació per al centenari pot ser l'ocasió per deixar-nos interpel·lar en

primera persona per sant Josepmaria.

Un exemple simpàtic és el nou llibre titulat *Camino enamorado*, que tria 99 punts de *Camí* —el llibre de referència de sant Josepmaria— i els comenta amb una sensibilitat actual. Un altre cas representatiu va ser el repte mundial per viure la Quaresma, de l'aplicació d'oració catòlica *Hallow*, que aquest any va fer servir el mateix llibre del fundador de l'Opus Dei amb comentaris i reflexions guiades per figures reconegudes a tot el món.

CANVIS EN EL TEMPS

En el document “Camí cap al centenari”, del gener del 2024, es demana la participació dels membres de l'Obra amb suggeriments i experiències. Quina mena de suggeriments arriben?

Hem rebut milers de suggeriments molt variats, una allau, alguns de molt concrets i d'altres de més amplis, d'aplicació més global o local. Aquesta gran participació em va fer comprovar que realment l'Obra és de tothom.

El Prelat, mons. Fernando Ocáriz, recorda sovint que l'Opus Dei, en realitat, no són edificis o iniciatives institucionals, sinó el que passa en la vida i en les famílies de cadascun dels seus membres.

Aquests suggeriments revelen on són els somnis de tantes persones de l'Opus Dei i dels seus amics: encarnar millor algun aspecte d'aquest missatge per contribuir a un món millor. Especialment, a través del suport a les famílies i als joves.

Gràcies a Déu, moltes d'aquestes propostes mostren el desig de reconèixer i contribuir a donar resposta a les necessitats socials de

cada lloc. En totes aquestes batega una motivació de servei, d'empatia amb el sofriment de les persones i de compromís per ajudar a guarir-lo o evitar-lo quan està a les nostres mans.

Una aportació particular l'han fet persones que van ser part de l'Obra durant algun temps de la seva vida: amb la seva veu, ens han ajudat a fer una lectura més completa del passat i a madurar processos de millora, orientats a donar suport a cada persona.

El centenari pot contribuir a fer entendre millor el paper dels laics a l'Església?

Em sembla que si cadascú, per la seva mateixa condició de cristià, de batejat, es pren seriosament el seu compromís de santedat i evangelització, el paper dels laics brillarà per si sol. Tant de bo el

centenari pugui ser una aportació a això.

Un cristià compromès, un ciutadà solidari, un bon pare de família, una bona professional, estan fent l'Església. És allà on l'Obra vol ajudar, a través de la formació i l'acompanyament que ofereix, a la trobada de cada persona amb Déu en el seu dia a dia, per convertir-se en sembrador de pau i alegria en tots els ambients i portar la caritat de Crist a totes les realitats humanes.

Què suggeriu als membres de l'Opus Dei per preparar-se de cara al centenari?

Jo ho resumiria en: “estar preparats per escoltar i disposats a respondre”. Perquè l'Evangelí, les inspiracions de l'Esperit Sant, els ensenyaments de l'Església, el missatge de sant Josepmaria, les persones i les circumstàncies que ens envolten, ens parlen, ens interpel·len i ens

demanen una resposta. Una resposta de qui estima aquest món i, per això mateix, procura conèixer les dinàmiques que el vivifiquen, per ser allà, en l'“origen mateix dels canvis”, amb mentalitat esperançada, sense por de contaminar-se, sense nostàlgies d'altres temps.

De cara als cent anys vinents de l'Opus Dei, i ja que la majoria dels membres de l'Obra estan casats, potser una prioritat pot ser treballar més amb iniciatives relacionades amb la família i amb la formació en l'afectivitat, com de fet s'està fent en diversos països. Creieu que el que està relacionat amb la família i el matrimoni tindrà cada vegada més pes en la formació i en les propostes de l'Obra?

M'encanta pensar que, en ocasió del centenari de l'Obra, es pugui aprofundir en la comprensió del

matrimoni com a vocació divina, tal com ho veia el fundador de l'Opus Dei. M'entusiasma també la realitat que seran els seus membres supernumeraris i els cooperadors — amb el testimoni de la seva vida— els que podran donar resposta a les necessitats de les famílies i dels matrimonis.

Una de les prioritats en què han coincidit la majoria de les propostes treballades en les assemblees regionals, que es van fer als països on hi ha l'Obra, va ser justament el suport als matrimonis i a la família, per l'aportació social que representen. Una aportació concreta que se'ns continua demanant és l'acompanyament obert a tothom i una formació adequada a les circumstàncies i al context en què viuen, en què destaquen temes com l'amor conjugal, la comunicació en la parella, la construcció d'un projecte familiar compartit, la unitat

matrimonial, la complementarietat en la diversitat, l'acompanyament en els casos de separació, la solteria involuntària, les diferents situacions que es poden produir en el procés educatiu dels fills, la cura de gent gran dependent, etc.

El nou Papa Lleó XIV, quines expectatives us planteja?

N'espereu alguna cosa en concret?

Ha estat molt emocionant viure un canvi de papat en el jubileu de l'esperança i de camí al centenari de l'Obra. Part del llegat de sant Josepmaria es refereix a l'amor al Papa i a l'Església, i quan un experimenta aquest afecte, percep que no és seu, sinó que és una herència, una tradició de família.

Vivint a Roma, he tingut l'ocasió d'acompanyar molt de prop el Papa Francesc: els seus viatges, els seus discursos, les convocatòries que va fer per a tot el poble de Déu. Puc dir

que m'interpel·lava especialment perquè era llatinoamericà, tot i que Roma t'ajuda a tenir un cor universal. Recordo amb emoció les últimes vegades que vaig poder estar més a prop seu, quan vaig anar a l'hospital Gemelli a resar juntament amb els fidels que s'hi congregaven, i en les seves últimes aparicions a la plaça de Sant Pere, durant la Setmana Santa.

En els primers passos del pontificat de Lleó XIV, és impressionant veure com a l'Església hi ha una unitat i una harmonia que no és uniformitat. Hi ha continuïtat en la varietat d'expressions, de caràcters. Et puc dir que, sense conèixer-lo molt, ja l'estimo i busco donar-li suport, des del meu treball, en la seva missió, com intentava fer també durant el pontificat de Francesc.

En la missa d'inauguració del pontificat, per circumstàncies molt

casuals, vaig tenir l'oportunitat de llegir l'oració dels fidels en portuguès. Va ser una cosa molt ràpida, però em va permetre ser testimoni de l'emoció del Papa en aquell moment, de sentir-me mirada per ell, de veure la plaça des de la seva perspectiva i de captar les càmeres que portaven la celebració al món sencer. Realment, és un tresor tenir el Papa, que ens uneix a tots i ens connecta amb el cor de Jesús.

EL PAPER DE LES DONES CENT ANYS DESPRÉS

En el centenari, com es planteja en concret el paper de les dones?

El món ha canviat molt en aquests cent anys, i part d'aquests canvis té a veure justament amb la presència de la dona en espais on abans no hi era. Això planteja noves oportunitats i

reptes per als quals no hi ha una única resposta.

M'alegra comprovar que el fundador de l'Opus Dei ha estat pioner en aquest tema i ha sabut reconèixer característiques molt pròpies del lideratge femení. En aquest sentit, sant Josepmaria afirmava que la dona està cridada a portar a la família, a la societat civil, a l'empresa, a la universitat, a la vida pública, a l'Església, una cosa que li és pròpia i que només ella pot donar: *la seva delicada tendresa, la seva generositat incansable, el seu amor per les coses concretes, la seva agudesia d'enginy, la seva capacitat d'intuïció...*

Personalment, somio amb una promoció de la dona que no comporti el menyspreu als homes, o la confrontació entre tots dos. Només construirem quelcom durador i rellevant en la mesura que sapiguem

realment respectar i promoure la dignitat de totes les persones i la col·laboració entre aquestes.

Com es viu a l'Obra el procés d'actualització dels estatuts, demanat pel Papa Francesc i que ha coincidit amb aquest camí cap al centenari?

A l'Obra hem viscut aquest procés molt units al Prelat i, tots amb ell, molt units al Papa. Ha estat un camí de tres anys, en els quals mons. Ocariz ens va anar informant de cada pas del treball, i això ens va ajudar a acompanyar-lo amb oració, com demanava. Vaig poder veure, en primera persona, la confiança en Déu i la promptitud del Prelat per respondre al que la Santa Seu demanava en cada moment.

La proposta d'adequació ha permès recollir suggeriments de tots els membres que hi han volgut participar i tornar a comprovar com

es procura que el carisma i la dimensió jurídica vagin junts. Aquesta intenció ha estat una constant al llarg de la vida del fundador de l'Obra i, d'alguna manera, Déu ha volgut que, en el camí cap al centenari, aquest aspecte tornés a tenir actualitat.

No sabem com quedaran els estatuts, sobretot perquè mentre estàvem en el procés de revisió hi va haver canvis significatius en el Codi de dret canònic sobre les prelatures personals, que ara són equiparades a una associació clerical. L'esperit de l'Obra és eminentment laical, tot i que els sacerdots també hi tenen un paper fonamental. El que és important és que puguem viure en plenitud el nostre esperit, que té unes potencialitats enormes per al món actual.

La reflexió sobre l'expressió del carisma en termes jurídics també ha

permès identificar aspectes que ara mateix són molt significatius, amb els quals som cridats a donar una aportació específica a l'Església i a la societat, com és la comprensió del treball com a mitjà de trobada amb Crist i de servei als altres, i manifestació del caràcter secular del nostre carisma. En un món canviant, és important la connexió amb l'origen, base de la fidelitat creativa en la resposta personal.

Entrevista publicada en la versió impresa de Mundo Cristiano l'agost del 2025.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/entrevista-](https://opusdei.org/ca/article/entrevista-)

fernanda-lobes-mundo-cristiano-
centenari-opus-dei/ (17/03/2026)